

Pályázat: 40 ÉV-2012

„Katonai dolog!”

Az EEM pályázati felhívására „Hogyan bírjuk meg”
Pályázati kiadja: 40 év - 2012,
az alábbi jezsuitákat nyújtom be; melynek a fenti címet ad-
tom.

A fiataloknak legyen példa egy olyan húszasság,
mely a vérzivataros II. Világ Hábora és az utána kö-
vetkező kommunista diktatúrájában esületet.

A húszastárgakat a mai napig, az egységi megharcolt
szemény eredményével együtt tartja a egymás iránti
szemetet, egymás megbecsülése és tisztelete és egymás
iránti áldozat vallalkása. E házaspár férfi tagja nem is
olyan régen – a soroki röp – 96 évesen a kővetkecsket
mondta: „Az életbenben kevés sikeres volt, de azt
öllíthetem, hogy húszasságom az jól sikerült és 69
évi ismeretség és 56 év húszasság után, még mindig
tart.

Tekintsünk bele ennek a húszasságnak a történetébe.

A hosszú, boldog húszasság, titkának alapja az egymás
iránti szemetet, megbecsülés és tisztelet, a terhek,
gondok egysüttető viselése, az önműk egymással
való megosztása.

Ismeretségünk egy barói találkozón, jó, vidéki
disznótaros abéd alkalmával 1943. november kö-
zepén kezdődött.

Itt ismerkedik meg egy harctorot magjárt, sebesü-
lése miatt, a hármaszagi szolgálatot teljesítő, szá-
zadosi előképtetése elött álló, fiatal 28 éves hivatal-
tos honvédtiszt, egy szép, fiatal 21 éves, a scülei-
vel megjelenő, nem régen végzett tanítóni diplo-
móval rendelkező leánygal.

Hár az alsó találkozás alkalmával folytatott beszélgetések alapján meginkább megállapítottuk, – mit később nyugtatótunk egnősköt – hogy gondolko-dásunk, erkölcsi felrogásunk hasonló.

A ritka találkozások, de annál sűrűbb levelezések után elhatároztuk, hogy megtartjuk az ejgyzsést. Ezt a hivatalos ügyek, – (hivatalos fotona hosszúig eng. stb.) – elintézés után meg is tartottuk 1944. június 8-án egy kimondottan esős Medárd napon. Talán már ez az idő is jelezte az előttünk álló út nem lesz zökkenőmentes.

A gyümök melyeket akkor egymás kezére húztunk, – igaz, azóta ugyan elvékonyodtak – az elszállíthatatlan összetartozásunk játékpiai. Hisz a 12 év szovjet és magyar fogásig ellenére, néha családal, megfuttam Őrizni, rizsborostom és ma is az ujjamon van.

A ritka személyes találkozások után, az alsó bicsúksodás napja is eljött 1944. augusztus 10. Indult a harctérre a Körpelek előterébe.

Ez időben az otthoniak aggódottak a harctereken lévő szeretteikért, a katonák pedig az otthoniekért. Hisz meghozzádődött a „civilizált” angol-szászok általa magyar lakosság bombázása is.

A hadműveleti helyzetnek megfelelően, a fokozatos visszavonulásban visszaártunk az ezeréves határra az Uzoki hágóra, ahol hosszú kihagyás után postát kaptunk. Sajnos rossz hírral. Itt értesíttem, hogy az 1944. szepember 17-iki bombázásnak laktásunka, – ahol édesanyámmal és anyai nagynénymmal – laktam, gyűjtő-bomba találatot kapott és teljesen kiégett. Anyámunk lakás nélkül maradtak, ezért két hét bomba-károsult szobadságot kaptam.

Az itthoni ügyeket elrendezve – édesanyámék akkor manyszszonyom szüleinél voltak, – ott. Itt-én ismét bicsúszkadtunk.

Ittakor nem gondoltam, arra, hogy édesanyámtól,

nagyanyám-tól és nővéreméktől örökre alkotásaim, a szeretett jóvándeles társsal is asok 18 év után látjuk egymást újra.

Hantermére hidrau 19-én, még 8 napot készítöttünk és október 27-én bekerítettek gyűrűgennel és fogcsigaiba kerültünk.

A szovjet fogcsigaiba asés többek között, azzal a tudattal, hogy volt egy Kotyn is, nem sok ramánnyal biztosított. Most utólag sok ér ténytől, láttam, hogy alegy gondolatom, mikor pisztolyomat, csöve tölthettem helytelen let volna. Ugyanis megjelent előttetem két arc, amelyről a szeretett leány arcra, kikérte az eltemben még harcolnom kell. Ez Ungvár mellett történt.

E napon indult el a 12 évig tartó kálvária.

November 19-én gyakorlásban hajtottak át az ezeréves határon, Vereckéndl. Akkor beosztottamnak azt mondtam: „Bejöshám! Ha szíjot hajtanak a hétkönyvből akkor is hazajövünk.” Sajnos ö nem érte meg, ö már februárban meghalt az Uralban. Nekem sikeresített 11 év műve 1955. november 18-án hoztak át Vereckéndl. Ezen idő alatt megtett utat a mellékelt részleten lehet látni.

Az események alegy időben kiütéses tifusz, az Uralban egy 28 napos vasúti szállítás után 1944.12.08.-tól 1945.01.01-ig tanasra a szállítmány 10%-a maradt életben. Tá megom 50 kilósra a 185 cm-es magasságommal. Haggódva az otthoniakért és háború vége, miatt mikor lesz már vége?

Othon eszlett anydméket, nővéremékkal kiteljesítve Kémeterzséggel. A pelsom ki az I. Világ Háborúból, szépen kitüntetett tisztek, bányamérnök a Kisgyón-i bányai igazgatója, nem messze lokáltsuktól az erdő szélén, még az összefolyamán egy jegyvertet ásott, melyet bunker szérien épített ki, háborús tapasztalatai alapján, és abba rajzta el a család háború tagjait, mikor az oroszok elfoglalták.

Tiz napot töltöttük hőlgyeink ott, míg kocsitultak a kezük, így sikerült személyesek árán, a borbár megszállott kegyetlensgéitől megszabadulni.

Következett a várakozás idje, első időkben, természetesen voltak háború! Ez ilyen következményekkel jár. Remélve a nemzetközi hadviselés szabályainak betartását. Nem gondolva arra, hogy minden embertelen intézkedést, melyet Székelyn kigondolt, öltölagosan művelte nyugati szívatságai, rabszolgamódon támogatják. Itt értem alatta a partizán tevékenysége/terror/, a hadifoglyoknak 1945.08.01-től könnyezet-munkásként való alkalmazásának szentesítése.

A várakozás idje alatt rá jöthünk arra, hiába hiányzott otthon a munkás hús, az otthoni hatóságok még támogatják a férfi lakások /isztánőkét is/ elhaladását.

Otthonnal való kapcsolat (lavalben) felvételét, mikor is kaptunk epp hivatalos lapot, aminek az egyik fala arra szolgált, hogy az otthoniak visszatérni tudjanak, 1945.12.03. ép 30. születésnapomon történt.

A lapot még áldasanyámnak címeltem, amit ugyan a felaságomban kapott meg, mert akkor még nem tudtam hogy ő nincs már életben.

Ezzel kezdődött meg a folyamatos levakás és otthonnal. Ezek a lepek jelentettek az életet a töbörben. A lepek ugyan sokszor kegyetlen híreket közölték, de az otthon malacé sugárzott belőle mely a biztosítókkal erőt adott a megalázások, az egyszer a gyengeség miatti elkeseredések elviselésére.

A lepek melyeket, távollétében írtam és kaptam ma rendezeitlen a könyvezetben felteker érzött hincs. Ami fölön használhatott 199 db., felaságomból akkor még menyasszony - 240 db., karasztanyámtól 160 db. Most, hogy ismét foglalkoztat a dolgorok indások a múlt, oly dolgok kerültek elő, mit már

El foglaltat, az ambar, mert hálá Isten az ambar a rosszat hamarabb foglalt.

A fogáság alatt 6 évában mint hadifogoly gyakran voltam az NHVII parasztrófai tisztek, meghívott vendége egy jegyzőkönyv arajáig, hol orosz, hol német telmács társságában. A jegyzőkönyveket mindenig olártam, mert kián lett volna elkerülni. Mit írtak le nem, tudom, de a telmácosok mindenig azt mondhattak, az van benne amit mondott.

Fel kérdésük tárgya mindenig az 1944-45 évről mikor a Keleti-Magyarországi Csoport kötelékébe 33. III. zászlóalj állományában szolgáltam még 1945.02.15-én portréomat el temi horchat megsebesíttem. Ennek következménye körül 1950. okt. 8-án a Voronyezs-itáborból átültetek a börtönbe, majd a Branszk-i hadbíróságon elítéltetek.

Az ítélet szövege: „Felátra, de mivel a holtlos ítéletet eltorzították, 25 év javító návalós munkatáborban leföltetendő szabadság visszásra ítélem.”

Ha le kellett volna fognem, akkor 1975. 10. 09-én 60 éves koromban szabadultam volna.

Ezt illetve ilyen ítéleteket füzeteslegben gyűjtöttük a Sz. U. 1949. áprilisában hozott rendelet alapján.

Ennek az ítéletnek jegyében telt el öt év, kamány munkával. Ez az időt már nem hadifogolytáborban hanem a Gulag rabtáborainban, szigorú őrizet alatt.

Felt Istenbe vettet hilt, adott előt ahoz, hogy ilyen igazságtságot elkövetni nem engedhet meg. Ez és az othonnál oradó szeretet, és bátorítás tartott még életben.

Elítélés után Sztoliningrádban, Szverdlovszkba /ma Tjekaterinburg/ táboriban dolgoztam.

1955. október elején a táborparancsnokság kölli, a legfeljebb Tonás elhatározta, hogy hennünket hosszúítanak. Ez Adenauer Moszkvai tanácskozás után történt, kri-állítástag - kijelentette ekkor újra

térnyelni, ha Sz. U. területén lévő hadifoglyokat haza engedik. Mire állították a rádióban is komondták, azt véltek, hogy „A Sz. U. hadifoglyok nincsenek, csak embari miattuktól kivátközöt vadásztak.”

Két csoportba osztottak az egyiket amnesztidvel, a másik csoportot a magyar hatóságok rendelkezésére hozzájuttatták, az utóbbitka tartoztam én is.

November közepén az Uraból indítottak utnak. Csoportjáll a szállítmányunkot vezető, ökörnyökkel járadt a megijelent bicskeihegynek, melyet egy ÁVO-s tábort vezetett.

Egész európai Országrészen kerestük nyíltan vagyonokban, szokodon módon jöthünk. Csoport átadtunk a magyar személyre. Ez a csapthidán átérve, a tőlénk mellett megápoló árvai katonák meghamisítottak és ránk zárták az ajtót és minden vagón külsejéhez peronjának géppisztolyas katonák telefon ászerkötetében a parancsnok vagonnal.

Taj fogadták a kecsükötésen hozájukért az általuk hősz feláldozni magyarokat, a hozónkban 1955-ben.

Nyiregyházánál 1955-ben hatalmasan foglyokkal párhuzamosan belül 370 főt hozzáengadtak, 271 főt követik engelem is még a megerkezés délutánján a Tiszabercény-i börtönbe szállítottak. Erről csak annyit, hogy az hangnem, az o bárás mód mellyben részesülünk leírhatatlan. Az országot a H. ús alatt, pedig ők sem bántak velünk kasztigálás kázzal, a magyarokhoz képest üri emberek voltak. A szomorú az volt, hogy ezeket a megelőzetőségeket, sérülések, a haza iránti H. árvai áhítatós után a saját főtörntől köptem.

1956. áprilisában alkazdódt a folyamatos elbocsátás, június 8-án kb. 80-moradt a 271-ből, ezeket felvittek a Bp.-i Gyűjtő foglyokba. Innen szabadultam 1956. október 8-án.

Óta áltam a kapuribon, az ütközésekkel, a törésekkel.

ről hallgatni, mert viszszakorú idő. Munkát kérhetetlenül lehet, osztály, vezető beosztásban nem kerülhet.", orosz pufajkában, egy kis falssal (hofferkánt) - összes vagyonmal - a fogadóban kapott félvár örökött levéletekkel, és egy rend váltás fahárnnemű. Hozzádőlt a "szabad" élet - mint utólag kiderült, — 33 évig, politikai rendőrség megfigyelésére alatt 1989. június 23-ig.

Nagynénémhez kértem az ólánói lakás címét Budára. Többük minden olyattek, hogy szoba-konyhás konfort nélküli lakásban laktak. Vele már egy hónappal előbb találkoztam. Ügyanis ő kiharcolt egy lótagatós a Gyűjtőben. Igy itt már meglepetés nem volt.

Tiszt, hogy nem volt nagyon idő a gondolkodásra, a különös, kivatalos ügyek miatt.

Milyen lesz a találkozás 12-én után; elment egy fiatal általánosított duzzadó, jó kiállásúnak mondott, 29 éves, szőke fiatal ember, már akkor kidolgozott az elgondolt tervekkel, kettőnk, jövőbeli életére. És most itt áll a szűk vöröszerinti csíkkódját a háborúban elvezetve, tiszta fehér hajjal, teljesen, sorányan, megtörtén, egymágában, egy ismeretlen világban. Hoagyán tovább? Milyen lesz ennyi év után a találkozás?

Akkor már tudtam, hogy elítéksem után, a családban többen mondották, né vágy, manjú, férjhez, hisz lett volna ró alkalmá. Mindig az volt a vállassz, mik tudom, hogy él, várök!" E gondolatokkal foglalkozva egy köss délután a II. pályaudvaron, leszall egy hónap a vonatról, ki 12 évet nem várta semmit, csak tén komolyabb tartása lett.

Ekkor kezdedőtt II. folytatásdrott közös élettünk mely kemény küzdelmünk a mai napig tart.

Szabadulásom után nem szoktak jónak az 56-os szabadságharc. A részüket tapasztalataik alapján, tudham, hogy a Sz.U. nem engedi ki használatukról Magyarországot. Ha saját, fellázadt

fogveretelen politikai foglyai ellen harchoccikkal szálltunk. Országunknak akkor nincs kegyelam.

A hótár nyitva. Tudtuk, hogy az abban a rendőrök alatt, sok bábor részére nem törem. Véletlenül készítettem "szílhetős" vagyok, bírom a nyelvet, kiütés nagyobb szaklat kenyér jut részünkre oda át.

Nem! Elhagyni ezt a hazát, melyért harcoltunk, melyet őszink, apaink örökösl véink hagyottak, ezt mi a trianoni nemzedék, nem dobhatják vissza, ennek annak a félre vezetett hazát áruház csécsaléknak.

Ni hiszünk Magyarországról feltámadásában! A tömökök 150 évig vottak itt, őszink nehezen, de kibirták. Igható maradtunk. Akátra is nyugodtan nézhetünk a tűhözbe és utoldaink szemébe. Nem létünk használók.

November 19-én szűk családi körben, egyszerű estűjöt tartottunk. Ezért ilyen gyorsan, a még alig zúzavaros helyzetben, mert ha kommunisták esetleg kiemelnének, a felaság könnyebben tud kapcsolatot találni.

Röviddel utána őpárom sagításával el is tudtam helyezkedni, egy bányász üzem mérnökségén, bemérőként. Itt először és utoljára tudtam használni azokat az ismereteket omítet tanultam is.

Nam tartott sokáig, a kerestet jó, értelmezési foglalkozás. Az rendőr helyzet rendázódése után, az elszavart igazgató visszatérése utáni előszöröségi ülésen egyikén elhangzott, valamit kapcsolthoz: „En mint az ellenformádatom őldözsötje, nem vagyok hajlandó egy hétkori s bűrössel együtt dolgozni.” Természetesen akkor is bocsátás ember értesítettek előre. Falmondást tenniessétesen létszám felettiséggel indokolták.

Meglezdődött a segédmunkás irodák. Itt csak az volt komoly, hogy pont akkor jelentette be felaságom, hogy áldott ülapothan van.

A komoly fizikai munka nem okozott különösebb

meházstáget hajdani nemesítettem követhető minőségekért.

1957. dec. 6-án megérkezett Eszterházy család. Ekkor kértem elszármazt és utóffjárás a szakmai vezetésről szükségi engedélyt. Kölcsök csak 11 hónapja vannak tag nem jár.

Lakásunk több mint 25 évig köppadlos $15\frac{1}{2} \text{ m}^2$ szoba mélyben, ha bezárult a szoba ajtaja, a báka, szerefet, az egymás iránti megbeszélés és frissítés hosszt.

Volt mikor zsákhordónak, röködönak nem okartak személyzetük alkalmazni, ha megtudták, hogy tisztelet voltam és 1956-ban engestek szabdon.

Ezek az események, mindenkor szavartók, kettőnk kapcsolatát, valutave segített építettük a jövőt és kis családunk boldogságát. Hisz valamikor nagyobb családban gondolkottunk.

65 éves koromban mentem nyugdíjba több mint 43 évi szolgálati időből csak 24 évet tudtak be. Randizsterváltás után pötlög beszámították.

70 éves koromra lett önálló lakásunk kölcsön segítségével.

Most pedig engedjék meg nekem, hogy erről a rendkívüli 56 éves házasságomról, mely egy 68 éves kapcsolat a valóságban, és idénként több ezer kilométereinket elbennünket egymástól, a másik tagjainak kinél szavait egy az egyben leírjam.

A következőt mondta:

"56 éve vagyunk házasok. Ezután felmerül a kérdés, - annyi év? Gondolkodóba esnek, akik olvassák. Ez kizonyára gazdag élet vidám, boldog, szemori, változatos, örömteli, és sikeres lehetett? Igen. Ez így is történt az 56 év folyamán.

Megpróbálom elmondani, és visszaigondolni a történetekre. Fiatalunktól a mai napig. Mi volt az a kötelek, ami minket összekapcsolta

egy bőatra? A válasz erre a három és, hit, remény és a szorost. Ezek az érzések minden jelen vették életünkben. Hiszen külön-külön más életáthelyzetekbe kerültünk. Rethagás, héberű, félálam minden bizonytalanná tette az életünket.

Elkezdtük, és nyomortatóan hatott csoldunkon belül is, hogy valólegényemről, igen gyakran hónapokon keresztül nem hallottunk hirt. A téböríposta hosszabb hiányosakkal működött.

Idejük az akkor gyakran halható volt:

"Muska földről lassan jár a posta...." így is volt.

Északon a hosszas évek folyamán felmerültek bennem a pessimista gondolatok érzelmek.

Vajon ki sagittathet? Válasz: Csak az Isten.

1944-től fokozódott az aggódás a fronton levő valélegényemről.

Vajon él-e még?

Nem sebesült-e?

Nem szerzett-e, maradandó egészség korosodást?

Nem esett-e fogásigba?

Fölleq ez a különösen nagy félés akkor jelentkezett, amikor hot hónapig semmi hírem nem volt. Monasztuk tovább a napokat, hétet, hónapokat, sőt az éveket is. Végre egyszerűen beérkezett a hazaérkezés napja. A találkozás 1956. október 11-én, éppen a születésnapomnán történt. Ez érdekes.

Bizonyára a Gondviselés által irányított volt az olyan ajándék.

Külsejében változott. A széke 29 éves férfiből 41 éves összejáró ember lett. Visszont lelkükben, bocsátosságban, összinteségben maradt a régi a mai napig. Háló Istennak.

Mindenek feltérásá után, helyt állt a "Pályázat" felhívásában levő szöveg: "Tudományos és Kéktátoniog is bizonyítható tény a hárasság egészéigmagához jellege."

Tgen. Nehéz helyzetekben a lelkök, és ezzel együtt az egyetemistákban működik. Ez segíti lelketlenítők jó irányba vezetni a házasságot.

Egyébként különös figyelmet érdemel a türelmek mindenkit fel rászorul. Továbbá az önaranyom.

A házasságkötés pillanatában, már tudtuk, hogy ez Isten megörökítő ost és agymásnak rendelt.

Hmannyiben azon hittel gondolkodokkal, árzesékkel indulnának el a mai fiatalok az "Élet" nagy képessére, akkor a várás kevesebb lenne. Félidával, nevükkel segíthetünk az utánunk következő nemzedéknak.

Esküvőnk után számtalan kérdés adódott. Hogyan tovább, mi többünk - a lenni majda minden napjai gondolok? Ha idővel, akkor mielőbb leküzdhetők-e? Létezik-e egészég?

A gondok jelentkeztek. Férfiakat önellőben figyeltek otthon és munkahelyen.

Ilyen körülmények között szükségtelen aggrémunka egész sérgezzen. Aki hóla Isten sikeres lett. Elvégzi a gődöllek; egyszerűen, - pedig nagyon feltűnik, hogy nem veszik fel, származása miatt.

További családalapítást sem mentünk vállalni, lakás nincs és a létfizetongtalanság miatt.

Még évek múltán is többször felmaradt a kérdés, miért nem mentünk nyugatra? Vélezett erre, Ha a csak egy van, Magyarország. Részt kell venni az újjáépítésben, erőink és lehetőségeink szerint.

Fiam, 18 éves volt, mikor egy iskolában helyettesítő állást kaptam szerződéssel, miután pedagogusi diplomát rendelkezem. Később nagy néhaemlékezégesítettek és több éven keresztül karrieresem, tisztségre jártam - háromfélle közlekedési eszközkel érem ki munkahelyemet. Majd lelkelyenne karültem ahol 68 éves koromig tanítottam és 1990-ben mentem nyugdíjba. Ezután idő alatt több ilyen részesítéstem jutakomban és kitüntetésekben.

,Felt a viharos életet a jé Isten hosszú élettől justalmazta. Férjem még a mai napig is több elhalommal rossz vezetéssel sérülésekben és rendszervényekben, ezzel is példát mutatva az utódoknak.

Továbbá ez is isteri ajánlatk, hogy erről a politikai lehetőségről értesüljünk. Sajlgálva ilyen módon használhat és a mai társelelmét jobbító szándékkel. Tökén még gondolatokat is ábrázolt sokakban.

Ügy legyed!"

Most pedig a hosszú küsselmes, de mégis boldog és örömteli hásasság bemutatása után, - nem dicsérveként - kívánom, a mai fiataloknak, hogy mindenki találjon olyan párt kivel - kevesebb küzdellemmel - ilyen hosszú életet élhessenek le. Békességen, szeretetben, egymást megbeszélve, mint mi tattuk.

Talmondataink, melyek előt adtak:

Isten, Haza, Család!

Bacsületünk előbbie volájának jólétiinknél!

A hazáért mindenhalálig!

Gödöllő, 2012. 08. 06.

13.

A Szovjetunióban fogolyként megtett utam

1944.10.27 - 1955.11.22 között

Légi vonalban 10400 km.

